

klepet

V SREDNJEM VEKU
BI ME MORDA KAR SKURILIVIOLETA
TOMIC

Na klepetu ob limonadi sva se dobili le nekaj ur po njeni vrnitvi iz Srbije, kjer je devetega julija prejela zlato medaljo za najboljšo predstavo na festivalu monodrame in pantomime v Beogradu.

Diplomirana igralka, ki je v Mestnem gledališču ljubljanskem v petnajstih letih ustvarila veliko odmevnih vlog, od Matička se ženi in diplomske igre v predstavi Pohujšanje v dolini šentflorjanski, za kateri je pre-

jela Severjevi nagradi, do predstave Dogodka v mestecu Gogi (zlata ptica). Pred časom je rekla redni službi adijo in odločno stopila na samostojno igralsko pot. Violeta Tomič.

S svojo najnovejšo predstavo Hotel Babilon ste zmagali kot slovenska igralka s hrvaškim besedilom, in to v Srbiji. Bi lahko ta izjemni uspeh označili za največji ponos svoje kariere?

»Ta je vsekakor najnovejši in trenutno sem zelo srečna in ponosna nanj. Ponosna pa sem tudi na veleuspešnico Žurka za pun-

ce, v kateri sem se prvič preizkusila kot režiserka, in na sinhronizacije otroških risank. To so bili moji mali televizijski ponosi. Pravzaprav so mi doslej najbolj uspeli projekti, pri katerih nisem bila del ekipe, temveč sem jih avtorsko zastavila in izpeljala sama – tako kot pri Hotelu Babilon.«

Kaj pa vodenje kviza Najšibkejši člen, zaradi katerega vas je spoznalo tudi najširše slovensko občinstvo?

(Presenečeno se je zazrla v sogovornico.) »Zanimivo! Naj bi štela med svoje igralske us-

pehe Najšibkejši člen? No, to vsekakor ni uspeh, uspeh je bil, ko sem bila med zares veliko selekcijo izbrana za vodenje, od tam dalje pa pomenita uspeh zgolj znanje in rutina ...»

... ki pa bosta v tem kontekstu aktualna še kako dolgo?

»Menda do konca tega leta. Ne obremenjujem se s tem. Ne nazadnje tudi gledalcem ne morem biti kar naprej na očeh, saj je vendar logično, da se te prej ali slej naveličajo. Vsakemu koncu pač sledi začetek nečesa novega in veselim se novih izzivov. Najšibkejši člen je zgolj ena izmed postaj v moji karieri. Odkar nisem več redno zaposlena v gledališču, opažam, da sem mnogo bolj organizirana, manj nervozna, imam tudi več časa, da se posvečam svoji odraščajoči trinajstletni hčerki.«

Kaj vam morajo ljudje narediti, da jim, ne tako kot v Najšibkejšem členu, ampak v resničnem življenju, rečete ne-

vanje in pomoč, v prenesenem pogledu še zbrca, takrat takšen človek zame umre, čeprav ga ne sovražim, saj je sovražstvo obremenjujoče predvsem za sovražčevega.«

Če bi dali na svojo tehtnico pamet in intuicijo, katera stran bi pretehtala?

»Že čisto mlada sem se odločila in si rekla: 'Ti, Violeta, pa v življenju ne boš neumna.' Pri tem sem stavila bolj na pamet kot na lepoto. Saj veste, kako pravijo: lepota mine, neumnost pa ostane. Kot večina žensk imam močno intuicijo, le da ji jaz vselej prisluhnem. Če si pameten, ji moraš prisluhniti, torej, pamet in intuicija hodita z roko v roki.«

Nomen est omen. Verjame-te v ta rek oziroma v domnevo, da lahko ime človeku zariše življenjsko pot?

»Morda je res kaj na tem. Ko sem se rodila, je bil moj oče hudo razočaran, ker je pričakoval sina, zato ni imel pojma, kak-

bro odigrala. V zasebnem življenju sledim osnovnim smernicam, da bi se posebej metala na zobe za modo, pa odpade!

Sicer sem črno barvo na veliko zgražanje domačih vzela za svojo že v otroških letih. Ne razumem, zakaj takšni predsodki in prepričanje, da je črna žalna, turbna, negativna barva. Sreče ti ne zagotavljajo zgolj oblačila v živahnih barvah. Cel kup nesmislov obstaja. Budisti recimo skačejo naokrog v oranžnih oblačilih, čeprav je znano, da oranžna spodbuja spolno čakro. Zakaj ne nosijo raje bele, ki pomeni komunikacijo z bogom? Sicer pa je vse v našem življenju stvar prepričanja. Tudi glede hrane – če poješ meso, si že naročil uboj, če nosiš krzno, si ubijalec. To so naravnost fašistoidne ideje.

Vsi mi govorijo: 'Moraš jesti sadje, ker je zdravo', meni pa je že od koščka melone slabo, ker moj organizem sadja pač ne prenese.«

Sem igralka, ne manekenka

Pamet in intuicija hodita vzporedno – Ne bojim se let; ko bodo prišla, bom pač igrala stare čaravnice

preklicno adijo?

»Veliko in dolgo mi morajo kapljati na možgane'. Pri sebi molim, naj se prej ustavijo, vendar če me kdo, ki mu ponudim roko, poje vse tja do rame, če me takrat, ko potrebujem razume-

šno ime naj mi sploh izbere. Pa so mu pomagali sodelavci v gledališču, v katerem je bil tedaj glasbenik. Prav tedaj so namreč uprizarjali Traviato in junakinji iz predstave je bilo ime Violeta.«

Vijolična barva pa vendarle ni vaša najljubša. Letos ste prejeli nagrado za najtelevizijski stil oblačenja, ki temelji zgolj na črni barvi.

»Nagrado za mojo televizijsko podobo si zaslužijo predvsem stilist Zoran Garevski in gospe v šivalnici RTVS, res pa sem vlogo 'obešalnika' kar do-

Torej variacije na temo sadni dnevi pri vas odpadejo. Kako pa sicer skrbite za svojo podobo?

»Zelo ležerno, saj veliko stavim na notranjo lepoto. Če imaš 'na podstrešju' vse urejeno, če si čustveno zadovoljen človek, potem izžarevaš lepoto. Če tega ni, ti nobena krema, noben lifting in fitnes ne morejo pomagati.«

Se kot igralka ne bojite let?

»Nikoli se nisem bala let, ker ne stavim na zunanost. Ko bodo prišla? Ja, bom pa igrala stare, škrbaste babe in grde čaravnice,